Мал. В. ГЛИВЕНКА

Ходить Гарбуз по городу, питається свого роду...

перець

№ 11 (406) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1959

Не спійманий, а злодій

Про те, що крадіжки шкідливі для здоров'я, Іван Іванович Масляк дізнався ще тоді, коли працював комірником у «Головборошні». Не встиг він поцупити якихось там кілька центнерів борошна, як уже почався конфлікт з міліцією і довелося кивати п'ятами з рідного Миргорода та блукати десь роками.

Але минуло кілька років, і Масляк знову ощасливив Миргород своїм приїздом. Певне, всі ці роки він глибоко обмірковував нерентабельність крадіжок, бо відразу взявся до чесної праці. Почав Іван Іванович працювати годинниковим майстром.

Працював собі, заробляв чотириста карбованців на місяць, що дозволяло йому утримувати шість душ посімейства (з котрих ніхто ніде не працював), та ще й робити деякі заощадження.

І вже невідомо, чи то через ощадливість і сувору економію, чи то з якихось інших невідомих фінансових причин, але почали ті заощадження втілюватись у такий собі чепурненький будиночок на декілька кімнат.

А Іван Іванович працює собі скромненько і грошики заощаджує. Не встигли миргородці оглянутися, як обніс Іван Іванович свою резиденцію височенним парканом. Спорудив Масляк сарай і гараж на славу. Тепер усі зрозуміли, що в гаражі він збирається не кіз доїти і не для того мотоцикла з коляскою, що його купив Масляк ще тоді, як будинок будував.

І справді, минуло не дуже багато часу, і в гаражі став новенький «Москвич».

Не дуже довго тішився Масляк тією малолітражною машиною. Якось несолідно, маючи такий затишний будинок, кататися на малолітражці. І року не минуло, як «Москвича» в гаражі змінила більш потужна і солідна «Побєда».

Але й це ще не було вершиною. Хто знає Масляка, той зрозуміє, що не міг Іван Іванович у вік технічного прогресу їздити на вчорашньому слові техніки. Це й спонукало його купити (що то — ощадливість!) на початку цього року новеньку «Волгу».

Метеором літає вулицями Миргорода Іван Іванович на новій машині. Курява здіймається до неба за тією машиною.

І, певне, та курява заважає працівникам міліції та прокуратури придивитися ближче до Івана Івановича. Запорошила курява очі товаришам із слідчих органів, і ніяк вони не можуть побачити, звідкіля береться у Масляка «дотація».

Невже й справді знаходяться диваки, які вірять, що Масляк живе на широку ногу і їздить на широке колесо з отих чотирьохсот карбованців?

О. АНДРІЙЧУК.

м. Миргород.

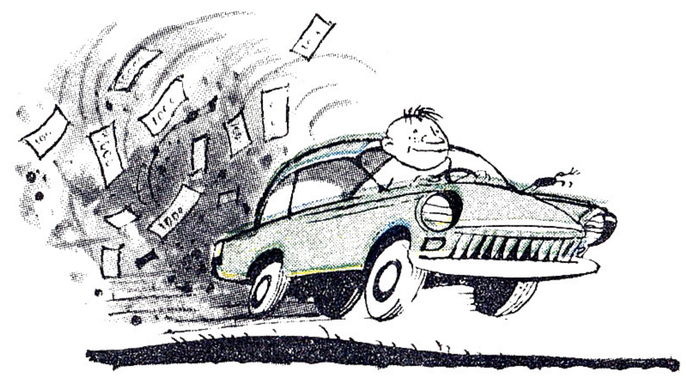

Мал. Л. БОЙКА

— Доведеться дошки міняти, бо ці вже погнили.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Тобі, напевне, загадували таку загадку, ще як ти був маленьким Перчиком:

— Яким стане білий камінь, коли його кинути у Чорне море?

Ти легко відгадував, що камінь стане мокрим.

Дозволь загадати тобі складнішу головоломку:

— Яким стане начальник шахти 1—2 «Лобівська» (тресту «Фрунзевугілля»), коли залізе в ту річку, що протікає через село Ребрикове? Тільки мокрим? Ні, ти помиляєшся. Він стане до того чорним та брудним, що сам себе перелякається.

Отак споганила шахта «Лобівська» нашу річечку. Має шахта відстійники для очистки води, якою миють вугілля, але весь бруд випускає просто в річку. Критикували вже керівників шахти, милили їм шиї за це неподобство, та так нічого й не добилися. Просто не віриться, що з такої липкої чорної води їм удається сухими виходити!

ЖИТЕЛІ СЕЛА РЕБРИКОВЕ.
(12 підписів).

Луганська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Порадь нам, що діяти з Юрієм Тимофійовичем Лукашем, який заборгував Ічнянському комбінатові комунальних підприємств за користування електрикою 1882 крб., а розплачуватися не хоче?

Скажеш — звернутися до прокуратури? Так-то воно так, але зробити це як? Адже наш боржник сам в Ічнянській прокуратурі працює. Нагадувати йому про закон якось незручно. Обіймаючи посаду слідчого прокуратури, він, мабуть, усі закони на зубок знає.

Чи, може, для слідчого Лукаша закон не писано?

І. ІВАЩЕНКО.

Чернігівська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Кажуть: «За шмат кишки—сім верст пішки». Звичайно, йти сім верст за шматком кишки не варто. Можна обійтися і без неї. А ось по воду, як припече, так не тільки побіжиш, а поскачеш. Рівно сім кілометрів доводиться скакати колгоспникам артілі «Росія», щоб набрати бочку води. Аж у сусідньому Гуляйпільському районі водичку добувають.

У 1956 році Мелітопольське відділення «Укрбурводу» пробурило в колгоспі свердловину. За роботу було заплачено 50 тисяч карбованців. Після того колгосп склав умову з Запорізьким будівельно-монтажним трестом «Укрмеліоводбуд», щоб той змонтував механізми для качання води. Цьому трестові було заплачено 7 тисяч карбованців.

Але минуло вже понад два роки, а монтажники за цей час і за холодну воду не взялися. Це не монтажники, а якісь мантачники — вимантачили гроші і про все забули.

Торкни, Перче, їх своєю мітлою, щоб вони згадали, за що гроші брали!

П. ІГНАТЕНКО,

Оріхівський район, Запорізької області.

Степан ОЛІЙНИК

Безхарактерний Кузьма

Світлий чуб. Здоров'я — дзвін.
Молодий і сильний.
Поступив учитись він
В цех у лісопильний.

Робить. Учиться як слід.
Скромний. Не стиляга...
У свої сімнадцять літ —
Милий він хлоп'яга.

Та характеру нема!..
Смішно глянуть збоку:
Без поради мій Кузьма —
Не ступне ні кроку.

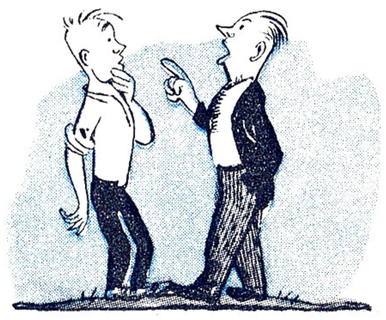

Що порадить той чи той —
Все бере в науку...
Втнув недавно мій герой
Чудернацьку штуку:

В гуртожиток, де жили
Хлопці з «Лісопилки»,
Поштарі їм привезли
Від батьків посилки.

Для Грицька — прийшов костюм.
Гнат — пальто виймає...
А Кузьму окутав сум,
Що йому немає!..

Це помітив хитрий Гнат.
Підійшов до нього:
— Сам ти, — каже, — винуват,
Що не шлють нічого!

В тебе ж тато голова,
І доярка мати.
Не один костюм, а два
Вже могли б прислати.

Напиши їм! Та спитай,
Що вони за люди?!
Пробери їх, жару дай —
І костюмчик буде!..

Перейнявши до кінця
Кожну гнівну фразу,
Взяв Кузьма мій олівця
І почав одразу:

«Ви батьки чи не батьки
Для свого Кузьмусі?..»
І посипались рядки
У такому ж дусі!

Не слова, а гнів кресав,
Підігрітий Гнатом..
Тату й мамі написав
Цілий ультиматум!..

Йде гулять... Надворі ніч.
Парочки довкола.
Придивився, а навстріч —
Друг його, Микола!

— Як діла? — пита Кузьму. —
Як живуть хлоп'ята?.. —
Розказав Кузьма йому
Про листа до тата.

Той жахнувсь... Помовчав мить:
— Добре, та не дуже!
А на кого будуть шить —
Ти подумав, друже?

Ти ж за рік уже підріс,
Шляпа ти, та й годі!
Напиши, хай шлють відріз,
Щоб пошить по моді!

Все кравець тут піджене —
Точно до дрібниці.
Ти послухайся мене,
Не роби дурниці!..

— Вірно, друже, бачу сам!.. —
Плів Кузьма в нестямі.
І «вдогонку» написав
Татові і мамі:

«Вибачаюся до сліз,
Що отак морочу.
Ви пришліть мені відріз!
Я костюм не хочу!

Ще раз вивів: «Жду відріз
І цілую маму!..»
...Запечатав і одніс
В скриньку... У ту саму!

Повертається... й стріча
(Ну, не ждав ніколи!)
Никанора Ілліча,
Вчителя із школи!

Про відріз, про пошиття
Вислухав учений.
— Мало знаєш ти життя,
Друже мій зелений!

Та ж кравець той, грошотряс,
Злупить з тебе суму,
Що дорівнює якраз
Шитому костюму!

Днів тому, мабуть, із п'ять
Був я в магазині.
Там готові в ряд висять:
Чорні, світлі, сині...

Шити стильно, зокрема, —
Треба мати кошти!.. —
Тої ночі біг Кузьма
Третій раз до пошти!

Біг, спішив мимо лотків,
Аж губив калоші.
І просив-молив батьків:
«Висилайте гроші!»

Три послання дорогих
Матері і татку!..
Але як читати їх?
У якім порядку?

Догадайся! Розбери,
Що до чого в'яже!
— Хоч би ставив номери! —
Сумно тато каже.

— Не журись, не плач, стара! —
Утішав він маму.
І до сина (не з добра!)
Вдарив телеграму:

«Б'єм депешу неспроста
Я і твоя мати.
Ждем четвертого листа,
Що тобі прислати?»

...Отаке утнув Кузьма!
Все й пішло від того,
Що характеру нема
В хлопця молодого,

Що без принципу... А жаль!
(То велика вада!).
А звідціль — Кузьмі мораль
Й ще одна порада:

Друзів — слухай, в поміч зви.
Так і слід!.. Одначе —
Власним розумом живи,
Дорогий юначе!

Плакат роботи О. АРТАМОНОВА, М. БАЗИЛЄВА та Г. БАХМУТОВА.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

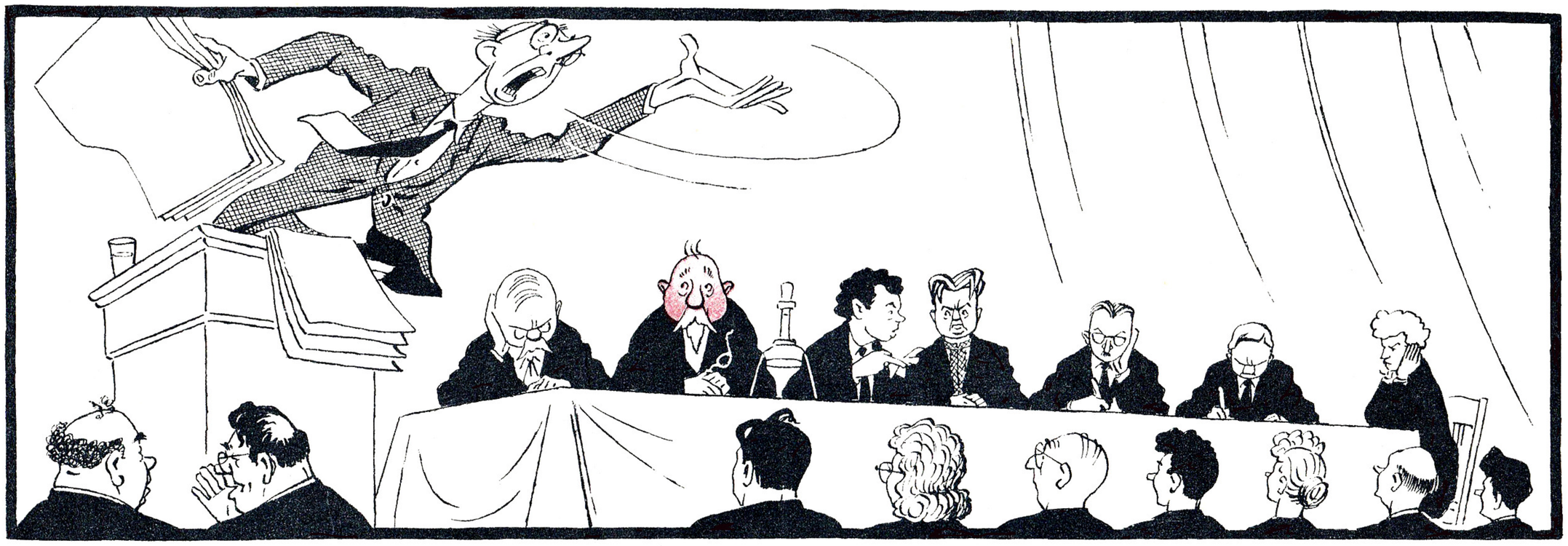

— Чого це професор Добряк такий червоний?
— Йому соромно. Підвів Івана Івановича. Написав йому погану дисертацію.

НЕ В СВОЇ САНИ НЕ СІДАЙ

(Випадок у тролейбусі)

Бабуся ледь стоїть, а бовдур все сидить...
Не стерпів я, кричу: «Де совість ваша?»
А виявилось — то його мамаша.
І довелось мені ж пробачення просить,
Що заварив, не розібравшись, кашу.

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ходімо, бо я не переношу жіночого крику!

ДО ВІДОМА ТУРИСТІВ

Туристський сезон у розпалі. Хто поліз на Казбек, хто на Ельбрус, хто пішов неходженими лісовими стежками, хто подорожує ріками. Багато є туристських маршрутів.

Перець вирішив запропонувати туристам-спортсменам ще один маршрут. Попереджаємо: туристам-новачкам пускатися цим маршрутом не слід. Новачки охлянуть ще на початку дистанції. Перець звертається до туристів першорозрядників, які цього літа бажають скласти норми майстра спорту з туризму. Їм, досвідченим туристам-спортсменам, такий маршрут більше підходить.

Додаємо коротенький географічний довідник. Маршрут пролягає зі сходу на захід. Початок дистанції в м. Бобровиці, Чернігівської області, на вулиці ім. Дзержинського. Завдання туристів — подолати глибоченні рівчаки і вибоїни на протязі всієї вулиці. Без альпіністських черевиків, альпенштоків, мотузків радимо дистанції не починати. Сміливці, які пройдуть вулицю ім. Дзержинського з кінця в кінець, можуть зважитися на продовження маршруту. Відповідальний відрізок шляху пролягає на другому етапі маршруту в м. Житомирі. Там, між вулицями Леніна, Горького і Гоголя шлях відважним туристам перетне широченне болото. Не всяка птиця долетить до його середини. Без провідника пускатися в путь ризиковано. Можна загрузнути в болоті по вуха так, що ніякий мотузок не допоможе.

Провідника можна знайти серед працівників міськради та міськкомунгоспу. Дорогу вони знають добре, бо знайомі з цим болотом не перший рік.

Немає сумніву, що більша частина туристів на цій дистанції виснажиться і навряд чи погодиться продовжувати путь.

Але найдосвідченіші, стійкі і загартовані, звичайно, підуть далі, де в місті Новоград-Волинському на них чекатимуть останні випробування. По вулиці ім. Чкалова шлях туристам перетнуть дві велетенські калюжі, що простяглися мало не на півкілометра. Без надувних човнів, понтонів, плотів, баркасів і такого іншого не варто навіть до тих калюж наближатися.

Зате на другому березі відважних туристів чекатимуть представники міськрад Житомира і Новоград-Волинського та Бобровицької райради з почесними грамотами та дипломами.

Туристи! Подорожуйте по маршруту Бобровиця—Житомир—Новоград-Волинський.

М. БУЛКА.

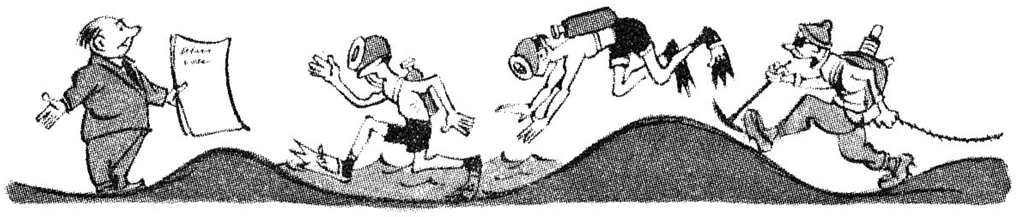

„А ВЖЕ ТУЮ ДІВЧИНОНЬКУ ДО ШЛЮБУ ВЕДУТЬ...“

На Шебелинському газопромислі, в селищі Червоний Донець, Балаклійського району, Харківської області, колисала мати доньку і приспівувала:

— Рости, рости, моя донечко, швидко, швидко. Скоро ясла збудуються в нашому селищі, скоро ти в ті ясла ходитимеш, будеш з другими дівчатками й хлопчиками бавитися! Рости, рости, моя донечко!

Донечка росла, а ясла не будувалися, донечка росла, а мати доньчина разом з іншими матерями писала листи і в Харків, і в Київ. Листи собі йшли, а ясла собі не будувалися.

Виросла донечка. Вже вона не дівчинка, вже дівчинонька. А ясла не будуються.

Вже тую дівчиноньку до шлюбу ведуть, а ясла не будуються.

Цікаво, збудуються ті ясла доти, доки у дівчиноньки дітки будуть, чи аж тих діток дітки в ясла потраплять?

Муха і коров'як

Як прийшла ота чутка, втратила душевний спокій вся наша ферма. А найдужче забідкалась старша доярка тітка Секлета Мало мороки з корівками, так на тобі — практиканта приймай!

Ніт, щоб дати змогу тихо та мирно працювати. Куди там! Як не рік, щось нове. То баланса кормів складай, то раціона для кожної корови виведи, то запарюй, то грибкуй. Не ферма, а кафе-закусочна. Хоч шеф-повара з міста виписуй.

Правда, воно все на краще вийшло. Як-не-як, а вже до чотирьох тисяч кілограмчиків добираємось на корівку.

Клопоти ще ото були, як почали їздити туристи закордоннії. Все більше в окулярах, та ще в чорних. І очей не видко. Хіба взнаєш, що у нього на серці. Але помаленьку звикли. Нічого гріха таїти, є вже у нас чим і похвалитись і що показати. Та й не всі вони кумекають у нашій справі.

Минулого літа була у нас така екскурсія. На великому автобусі прямо до ферми під'їхала. А тут якраз дід Соловей бугая на прогулянку вивів. Бугай же у нас — на всю округу. Зареве — шибки дрижать. Чистий тобі архангел Гавриїл. Так його й прозвали: «Гаврило».

Обступили туристи нашого «Гаврила», фотоапаратами клацають, а один і бовкнув: «О, какой український коров. Колосаль! Екзотік!»

Хто був з людей, стоять собі, помовкують. Одна тітка Секлета не втрималась роз'яснила: «Та що це ви, звиняйте, мелете. Яка ж це корова, коли воно бугай».

А той пристав: «Скажіть тогда пожалуйст, какой прінціпіальний разніц помежду бугай і коров?»

— Це вже ви у діда Соловейка спитайте,— відказала тітка Секлета. — Він у цім ділі краще розбирається.

Що й казати, бідова у нас тітка Секлета. Ще не було такого, щоб спасувала. А як зачула тітка Секлета, що має приїхати на ферму практикант, та ще з області, з інституту, та на цілих три місяці... Вірите, з лиця почала спадати.

Потім трохи відлягло. Зібрала своїх дівчат, та й каже:

— Хай уже приїздить той практикант. Може, що й не так у нас, як по науці, то хай вибачає. Як уміємо, так і робимо. Надибає якусь фальш, виправимо.

А дівчата, їм що? Звісне діло, крутихвістки.

— Ой, тітонько, — цокотять, — це ж студент, мабуть, приїде. Може, ще й красивий. Разом з нами корів доїтиме. Ха-ха-ха!

Заходилися дівчата красоту на фермі наводити. Кругом почистили, попідмітали, доріжки жовтим пісочком повсипали. Над кормушками гасла та плакати поприбивали. А біля бугая Гаврила рекламу почепили: «Пийте пиво з раками».

Нарешті, дочекались. Привіз колгоспний шофер Стьопка. На тритонці, прямо на подвір'я до тітки Секлети доставив.

І відразу не підфортунило фермі, бо привіз Стьопка не практиканта, а практикантку. Та ще й яку, щоб ви тільки побачили.

Вискочила тітка Секлета з хати у празниковій, розшитій півниками сорочці, у рясному намисті, в шовковій барвистій хустині. Підбігла до грузовика, дверці хутенько відчинила, чемоданчика вихопила, руку подала, та ще й примовляє:

— Вилазьте, вилазьте, дорогий наш практикантику, не сумлівайтесь, будьте, як дома!

А практикант той сидить і ні з місця. Пиріжка мурижить: «Зачекайте, — каже, — трішки, ось проковтну, тоді й вилізу. Щось мені млосно стало, певне, закачало».

Доїла пиріжечка, розкрила щось — не то торбу, не то невелику шаньку, вийняла люстерко, губи наквецяла, а тоді вже зволила й вилізти.

І не те, щоб там: «драстуйте» чи «давайте познайомимось», а крутиться на одній нозі, обсмикується, обтріпується, як каченя у ночвах, буклі підбиває та на Стьопку все очицями пострілює.

Дивиться тітка Секлета і не второпає, що воно за мана. Чи людина, чи жар-птиця яка. Ніжки, як дві швайки. Шийка, як шило. На лобі гривка, ніби у лошички. Волосся на голові чортополошиться. І... в штаненятах. Вузесеньких, тонесеньких. Всяка там деталь так і проступається.

І не хлопець, і не дівчина. Чорті-що.

Вже й хлопчаків біля воріт назбиралося, хто сміливіший — на тин видерся. Дискусію розвели:

— Хлопці, глянь, до тітки Секлети заграничка кореспондентка знов приїхала.

— Тю, дурний, то артистка з Києва. Я її в кіні вже бачив.

Один Петько вгадав, найменшенький:

— Не дуліть. Це з міста, стилягою зветься. У зулналі «Пелець» пло таких часто каликатули лозлисовують.

Цикнула на них тітка Секлета:

— Ану, геть звідціль. Розцвірінькались, як горобці на коноплях. Що це вам — цирк? — Взяла практикантку за ручку й потягла до хати.

А вона ж упирається, туфельками подвір'я риє: «Не хочу я до хати. Мені тут дуже подобається».

— Що ж це вам так сподобалось у нас?

— Все сподобалось, а найбільше ви, тітонько. Ви така симпатяга, ну прямо... екзотика.

Тітка як гримне спересердя:

— Яка я тобі кзотика? Ану швендяй до хати. Я тобі покажу кзотику!..

На практикантку аж переляк напав. В один дух в хаті опинилась. На лаву впала. Рюмсати почала. Лежить, плечима тіпає, ногами дригає, репетує, як порося в мішку:

— Ой, матусенько, ой, папунчику, пропала ж я, пропала...

Набрала тітка Секлета кухоль води.

— На, — каже, — напийся, воно й пройде. Та встань, умийся з дороги, коси позаплітай, хустину надягни, бо за годину і на ферму підемо. Та скажи хоч, як тебе звати.

— Муха.

— Як, як?!

— Му-ха!

— Як це так, Муха? У нашому ділі мухи — найбільший ворог. Ми їх, як можемо і чим можемо, знищуємо. Та що вже з тобою зробиш, Муха так Муха. А мене Секлетою звуть.

Отак і познайомилися. Насмажила тітка Секлета яєчні з салом, сметани з погреба внесла. Сидить Муха, уплітає. А тітці Секлеті не терпиться розмову по суті затіяти.

Підсіла до столу та й питає:

— От ви, Мухо, з інституту, науки всякі проходите, то якби ви нам порадили, яку краще породу на фермі заводити? У нас більше «червона степова». А кажуть, що дуже добра «лебединська». Хвалять і «костромську», і «холмогорку», і «сіру українську».

А Муха наминає шкварочки з жовтками та тільки головою крутить:

— Ні-і, не знаю. Ми ще цього не проходили.

Тітка Секлета з іншого боку:

— А не підказали б ви нам, який його краще раціон давати коровам, щоб і молока було більше і жирність щоб не знижувалась?

Муха знову головою крутить, ніби від гедзя відбивається:

— Ні, не знаю. Ми ще цього не проходили.

Секлета знов про своє:

— А чи не порадили б ви нашому правлінню на отих пісках, що під селом, може, баранчили, як їхали, люпин чи, може, турнепс розвести? Навіщо ж землі гуляти?

Тут Муха трохи пожвавішала. Навіть від сметани відірвалась, облизалась і каже:

— Турнепс?! Це я пам'ятаю. О, це дуже здорово. Це така музика, такий фокстротик... прямо фантасмагорія. Тільки, коли танцюєте його, то треба ногами сюди-туди дужче хилитати.

— Зрозуміло, — сказала тітка Секлета. — А от ви мені прямо скажіть, що ви збираєтесь у нас робити, до чого найдужче придивлятись?

— До чого найдужче? — замислилась Муха. — Мені найперше і найдужче, найважливіше і найскоріше потрібно побачити отого... От знову забула. Все вискакує з голови. Ви знаєте, тьотю, до чого у нас загрузка. Таке навантаження. По шість годин вчимося щодня. На лекціях ще нічого. Професор щось там розповідає, а ти хоч слухай, хоч про шпіонів читай. А от на семінарах, хто їх тільки й вигадав? Ви навіть уявити собі не можете, як вони нерви псують студентам. Доки закінчу той інститут, мабуть, зовсім без пам'яті лишуся. От і оце слово. Скільки я його вже вчила та вчила, а все з голови вилітає. Лікарі кажуть: перевтома, психоз мозку починається.

— Мабуть, щось дуже мудре, — відказує тітка Секлета, — якщо так важко його запам'ятати.

— Я й сама не знаю, що воно таке. Кажуть, на берет схоже. Ось тут у моєму ліричному альбомі записано. Я зараз подивлюсь. Ось воно, знайшла.

— К о р о в'я к. Або ще: К-і-з-я-к.

Тітка Секлета аж похлинулась: «Ти що оце мені тут фіцгармонію розводиш? На сміх хочеш підняти. Жарти приїхала розводити. Фіглі-міглі строїти!»

Вискочила Муха з-за столу, зблідла, мало не плаче:

— Єй-єй, тітонько, правду кажу. Мені аж он як того коров'яка треба побачити?!

— Чого ж це він в'ївся так тобі?

— Так і буть, — каже Муха, — вам признаюсь. Образив мене один асистент. Викликав на семінарі, все про худобу допитувався. Такі ідіотські питання задавав, що навіть мамуся моя обурилася. Ви самі подумайте. Перед усією групою запитує, як розплоджується велика рогата худоба. Нахаба! Я йому кажу, що так, як і люди. А всі регочуть. Або ще питає: «Що ви можете розказати про екстер'єр тварин?» Я й кажу, що це, здається, є така порода собак. Знову всі регочуть. Потім запитав, чи знаю я, що таке коров'як. Я йому й відпалила: «Нам про це ще професор не читав, і я ще цього не проходила». Вся група знов регоче. Отоді асистент мене й образив. Каже, який з вас буде зоотехнік, якщо ви й коров'яка не бачили. Тепер весь курс дражнить: «А коров'яка бачила?» У стінгазеті навіть написали. Так що ви, тьотю Секлето, якщо це вам не важко, покажіть мені отой коров'як, та ще якби й довідку дали, що практику у вас відбула, то я й сьогодні поїхала б додому. Більше мені нічого не треба.

— Донечко, — зітхнула тітка Секлета, — та навіщо ж ти і в інститут той вступала? Тільки місце чиєсь зайняла. Не вийде з тебе зоотехніка.

— А для мене це... наплювать, — каже Муха. — Не для себе, а для майбутнього мужа стараюсь і страждаю. Ви ж гляньте, фігурка яка. Як вийду на проспект, всі мужчини озираються. Мета мого життя — кандидата обкрутити. А йому ж незручно буде, що його рідна Мушка без диплома. Жінка повинна дбати про авторитет чоловіка, підтримувати престиж.

— Зрозуміла я, — каже тітка Секлета, — чого вас Мухою звуть. Мухи завше кізяків шукають. Будете йти назад на станцію, на дорозі побачите...

— Як це йти, — стрепенулася Муха, — а машина?

— Будемо ми машину заради мухи ганяти. Отож я й кажу: будете йти назад, на дорозі побачите. На фермі, даруйте, немає коров'яків. Чисто у нас!

С. НЕЗАМОЖНИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Знову мати прийшла клопотати за цього другорічника...

— Яка мати? Це дружина!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

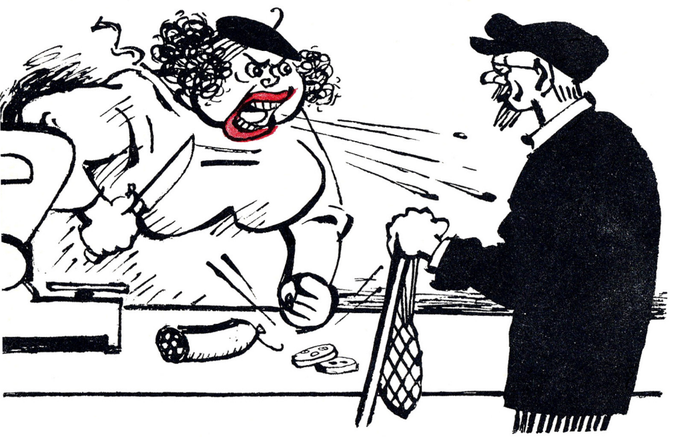

— Мушу вас розчарувати, мадам: я — глухий і нічого не чую!..

„ОТРУЮЙСЯ, РИБКО, МАЛЕНЬКА Й ВЕЛИКА...“

Душителі риби є різні. І в кожного свій, так би мовити, почерк, свій метод отруювання риби в ставках, озерах та річках.

Один спускає у воду нечистоти, другий — які-небудь кислоти, третій хімічні відходи, четвертий «частує» рибу чимось таким, що важко навіть визначити хімічний склад того «чогось такого». У переважній більшості душителі риби за сумісництвом працюють директорами фабрик чи заводів, розташованих на берегах водоймищ. Є серед них люди мало досвідчені, які отруюють рибу стихійно, від випадку до випадку, але є й душителі зі стажем.

Про одного такого, а саме, про директора Корнинського цукрокомбінату (Житомирська область) Чорноуса Йосипа Петровича буде йти мова.

Йосип Петрович у ділі отруювання риби не новачок, займається він цією справою регулярно протягом кількох років. Добре Йосиповi Петровичу, є де розмахнутися, величезний ставок (дзеркало 180 га) колгоспу «Комуніст», Попільнянського району, під боком. Є куди спустити миєчні води з заводу і про відстійники дбати не треба.

Перший же дебют Йосипа Петровича на ниві отруєння риби показав, що розмах у директора неабиякий. Десятки центнерів риби спливли догори животами. Спеціалісти визначили, що колгоспові завдано збитків на 386 тисяч карбованців.

У повітрі запахло не тільки дохлою рибою, у повітрі запахло судовою справою. Чорноусові цей дух, звичайно, не сподобався, і він почав бити себе в груди, клястися та божитися:

— Дорогесенькі товариші колгоспники! От, їй-богу, не второпаю, як же це воно вийшло, лихий, певно, попутав. Простіть на перший раз. А я вже вам присягаюсь, що відстійники будуть.

Повірили колгоспники клятвам, простили на перший раз. І даремно! Бо другої весни Йосип Петрович сказав: «Отруюйся, рибко, маленька й велика». І знову двинув у ставок брудні води.

Лягнула рибка хвостом, спливла догори животом, і з нею лягнуло ще 234 тисячі колгоспних грошей. Подали колгоспники в суд, і вирок був такий — сплатити колгоспові 115 тисяч. І що ж, сплатили! Державних грошей шкода чи що? Чорноус же платить не з своєї кишені. Та хоч Чорноус із своєї кишені грошей не платив, але на колгосп сильно розсердився:

— Ну, добре, риби вашої я не зачеплю. Там вже й чіпати нічого, але ви мене запам'ятаєте!

Через два тижні після рішення суду до ставка полилась нова порція миєчних вод, та така щира, що водоплавна птиця не хоче навіть до води підходити, це вже не кажучи про різних там парно- і непарнокопитних, які пили колись з ставка воду.

Глянеш отак на все це і виникає законне питання, з якої ж це його води покласти компреса на голову Чорноусові?

Щоб прийшла до пам'яті людина. Щоб перестала творити безчинства.

Б. МИКОЛЕНКО.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

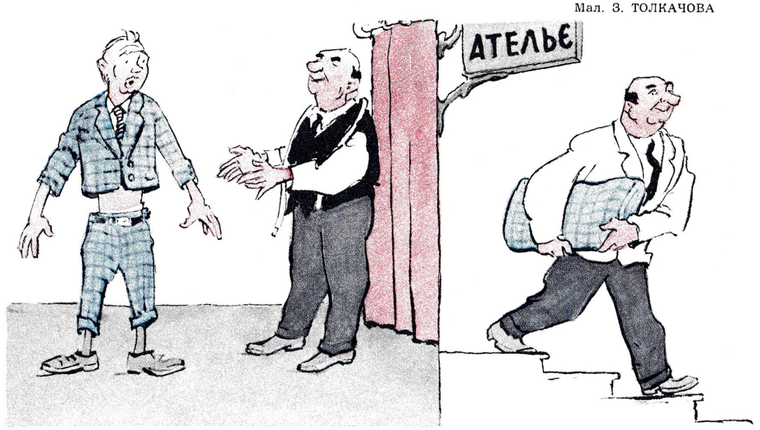

Коротко... ...і — ясно!

Народні училищки

ОСВІЧЕНА ЛЮДИНА

У сільському клубі закінчилась доповідь заїжджого лектора. Двоє дідуганів виходять на подвір'я, витягають люльки...

— Оце лектор так лектор... Учений, одне слово... І як говорить...—зітхає один.

— То так...—згоджується другий.—Не те, що у нас, в селі. Що не скажуть—все ясно. А тут—дві години слухав, аж упрів, але нічогісінько не второпав. Відразу видно освічену людину.

БАЛАКУЧИЙ САШКО

— Здоров, Гавриле!
— Здоров, Панасе.
— То, може, підемо, по кухлю пива... посидимо, побалакаємо...
— Згода...
Пішли, сіли, замовили, випили.
— Так... — каже Гаврило.
— Так... згоджується Панас.
Друзяки тиснуть один одному руки і розходяться, задоволені проведеним вечором.
Днів за два...
— Ге-ге, здоров, Гавриле!
— Здоров, Панас...
— Ну, може, підемо, по кухлю пива... посидимо, побалакаємо?
— Згода!
— Ге-ге! Здорові були, Гавриле та Панасе!
— Здоров і ти, Сашко!
— Ви куди?
— Та йдемо по кухлю пива організувати... посидимо, побалакаємо.
— То й я з вами...
Пішли, сіли, замовили, випили.
— Так... — каже Гаврило.
— Так... згоджується Панас.
— Так-так...—підтакує Сашко...
Друзяки тиснуть один одному руки і розходяться, задоволені зустріччю.
Минає кілька днів.
— Здоров, Гавриле!
— Здоров, Панасе!
— Ну, може, знову підемо?
— Згода...
— А Сашка з собою візьмемо?
— Та, ні.
— А чого?
— Та дуже балакучий.

Повідомив Ю. В. РИБАЛОВ.
м. Харків.

СМІШНЕ ІМ'Я

Почула Секлета на базарі досі не знайоме їй ім'я та й звертається до чоловіка:
— Сувертеко, Сувертеко! Дивись, як чудно звати людину: С-в-и-р-и-д!.

Повідомив Г. А. ТИТАРЕНКО,
м. Сєвєродонецьк, Луганської обл.

ВИПРАВДАВСЯ

Слухай, Петре, ти знову не весь овес дав коневі?
— Увесь...
— А хто бачив?
— Другий кінь...

Повідомив Є. М. КУДРАЙ
з с. Тисменицi, Станіславської обл.

ЧОМУ ВСІ КСЬОНДЗИ ЛИСІ?

Колись-то в давнину зійшлися піп та ксьондз і стали сперечатися, в кого більше свят—чи в православних, чи в католиків. Піп каже: «У нас», а ксьондз: «У нас». Тоді ксьондз говорить:
— Давай попе, я буду в тебе за кожне свято скубти по одній волосині з голови.
Піп подумав і погодився. Тоді ксьондз давай перечисляти свої свята і скубти.
— Боже Народзенє, Нови рок, Тчех крулі, Вельканоц...
І так всі свята в році перечислив та по одній волосині скуб, а тоді піп каже:
— Давай я свої свята буду перечисляти: різдво—одна волосина, Новий рік—друга, водохрещі—третя, стрітення, благовіщення—і все по одній, трьох святих—три волосини, сорок святих—сорок волосин...
І так за цілий рік, а потім каже, що в нас ще є свято всіх святих і тоді хвать за чуприну і всю чисто вирвав...
От так і кажуть, що від того часу всі ксьондзи лисі, а попи зісталися з чуприною.

Повідомив О. І. ТОКАРЕЦЬ.
с. Оржів, Клеванського району, Рівненської області.

ЯК ПАНЬКО ГОСТЕЙ ПРИЙМАВ

Їздив Панько з села до села по гостях. Гостював, як то кажуть, і горя не знав. Та все гостей запрошував до себе.

От у одну з неділь понаїжджало гостей до Панька повен двір. А ввечері, коли гості збирались їхати додому, пішов дощ. Мусив Панько залишити всю ораву ночувати.

На другий день дощ.

На третій день дощ, та ще й обкладний.

Ходить Панько темний, як туча. Так уже набридло йому поїти тих гостей. Але з хати в дощ не виженеш.

Вийшов бідний Панько надвір, схрестив руки, підвів червоні від безсоння очі до неба і жалібно заголосив:

— О, господи, та невже в тебе ніколи гостей не було!

Повідомив П. ЖАБИЦЬКИЙ.
м. Київ.

ЯК СОЛДАТИ БОГУ МОЛИЛИСЯ

Я служив у солдатах ще за царя Миколи. Порядок у війську тоді був такий, що в святкові і недільні дні треба було до церкви ходити.

Фельдфебель вистроїть роту і питає:
— Хто желающий іти до церкви?

Всі мовчать, охочих нема. Тоді фельдфебель сам проходить по роті і тикає пальцем:
— Ти желающий, ти желающий, ти, ти...
І тут же дає команду:
— Желающі—шаг впереьод!..

Повідомив М. Г. СЕГЛІН
з м. Дніпродзержинська.

Пошта Перця

ДЯДЮ ПЕРЧЕ!

Як ми зраділи років три тому, коли у двір будинку № 2 по Жовтневій вулиці приїхала велика будка з собачками. Було їх там багато і великих і малих. Всі вони дуже дралися, щоб вирватися через дротяну сітку. Мабуть, хотіли з нами побігати, погратися.

А вночі собачки поводили себе зовсім погано: і гавкали, і скавчали, і вили так, що бабуня хрестилися, мама пили валер'яну, а тато з тої ночі знову почали курити.

На ранок порушників шкіри розп'яли на сонці, а самих припер у наш двір привозять щодня) залишили неприсипали землею. І, видно, на страх іншим собакам (їх тенними самі хвостики.

З тої пори мами і тата з нашого двору ходять до дяді Мілютіна (що головою у міськраді), просять його куди-небудь прибрати гицлів з їх будою.

А дядя Мілютін нічого й слухати не хоче. Як і раніш, у нас у дворі ночами живі собаки виють, а від мертвих сморід такий, що й до річечки, що біля нас протікає, не можна підійти.

Зразу видно, де собаки зарити!

ДІТИ БУДИНКУ № 2.

м. Ходорів,
Дрогобицької області.

ЕХ, ПЕРЧЕ, ПЕРЧЕ!

Хвалять ото кібернетику, мовляв, полегкість людям дадуть ті машини, що думають. А ти ось послухай, як нам шкодить кібернетина з арифметикою.

У нас в Олександрівці є цукровий завод. А при заводі — клуб на 350 місць. Є ще в селищі районний Будинок культури, але він на 100 місць менший од заводського.

І от що виходить: біля Будинку культури у день, коли демонструється кінокартина, завжди стоїть великий натовп, бо далеко не всі мають змогу потрапити до маленького залу. А в заводському клубі порожньо. Не дають сюди кінопрокатники нових фільмів.

Попросили ми обласне управління культури, щоб і в нашому робітничому клубі демонстрували нові картини. А нам з області пояснили, що цього робити арифметично не вигідно. (Арифметично!) Бо з кіносеансів, що відбуваються в робітничому клубі, треба кінопрокатові відраховувати лише 25 проц. від виручки. А це, мовляв, невигідно.

Тепер, Перче, тобі ясно, що про наш культурний відпочинок доручено дбати машинам, що думають і вміють рахувати.

10 ПІДПИСІВ.

Кіровоградська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Виділили директорові тресту ресторанів «Головторгмортрансу» тов. Титову чималеньку суму на поштові витрати, а він ніяк тим грошам ради не дасть. Щоб хоч як-небудь їх здихатися, він почав лiпити поштові марки навіть на листи, адресовані управлінню Одеського торговельного порту, хоч сам разом із своїм штатом сидить в будинкові того ж управління.

За цікавим маршрутом розсилаються такі листи. Їх проносять повз двері експедиції управління порту. Минувши двері, несуть на вулицю, до поштової скриньки. Звідти їх експедиції вже з прив'язаними марками. А ще кажуть, що марнотратам легко живеться. На прикладі директора Одеського тресту морських ресторанів ти, Перче, можеш переконатися, що це — чиста неправда.

м. Одеса

А. ПЕТРОВ.

Гра в штрафи

Є такі диваки: ти його хлібом не годуй — тільки штрафуй, і дивакoвій радості не буде ні кінця, ні краю. Лише тоді, коли дивака штрафують, він живе повним, повнокровним життям. І чим більша сума штрафу, тим більша радість дивакова, тим легше йому дихати. тим дзвінкіше б'ється в грудях його серце. Коли йому кажуть:

— Вас оштрафовано! Платіть штраф!, — він зажмурює очі, як кіт на гарячій черені, і солодко облизується.

А коли випадає день без штрафу, то для дивака — чорний час, лиха година. Ходить він сумний, набурмошений, на всіх сердитий, роздратований.

Вам потрібен живий приклад? Будь ласка. Рекомендуємо дивака:

— Директор Степанівського цукрозаводу Григорій Ілліч Клімов — із Сумської області.

За затримку залізничних вагонів в січні місяці його оштрафували на десять тисяч карбованців з гаком, у лютому на дев'ятнадцять тисяч (теж з добрим гаком!), у березні — на дев'ять тисяч...

Всі штрафи директор Клімов виплатив справно. І хоч би ж тобі скривився.

Бо йому що? Не з власної ж кишені платить, а з державної. Виходить, що держава сама тебе штрафує за чуже тюхтійство, за чужу безгосподарність. Виходить щось дуже схоже на дитячу гру, шкода тільки, що бавляться в неї не дітки, а цілком дорослі та ще й відповідальні дядьки.

Директор Клімов — це не рідкісний дивак-одинак.

Диваків таких багато.

Роками штрафують їх і ніяк не можуть усіх перештрафувати.

А чому?

Тому, — ще раз повторюємо, — що їм від тих штрафів ні холодно, ні жарко. Їм же на ті штрафи гроші відпускаються...

Між іншим, кажуть, що директор Клімов недавно був у Києві і влип у велику халепу— перейшов вулицю там, де переходити не можна. Кажуть, що за це його затримав міліціонер і оштрафував на три карбованці. Ой, довелося ж міліції потрудитися, доки вона витрясла з директора ту троячку! Було шуму, було гаму, було крику... Бо треба було з власної кишені платити. А вона, як відомо, ближче до тіла.

Г. ПАВЛЕНКО.

ПРО МОДИ, МЕДАЛІ І МОДЕЛІ!

ШВИДКО НАКАЗИ ПИШУТЬСЯ...

До Будинку мод нас привела весна. Ми не були запеклими модниками, або, як кажуть, стилягами. Але нам хотілося одягтися пристойно і красиво. Весна ж!

Гостинний адміністратор познайомив нас із свіжими журналами мод, допоміг вибрати два скромних, але красивих і модних костюми, і передав, як кажуть, з рук у руки готовому до послуг продавцеві.

Продавець був справжнім поетом своєї справи. Про лінії і складки костюмів він промовляв так, як не кожен лірик співає про солов'їв і зорі. Він допоміг нам підібрати тут же, в магазині галстуки й шляпи, які так чудово пасували до нових костюмів. Ми вийшли з Будинку мод зачаровані прийомом, асортиментом, обслуговуванням...

— Де? Де ви знайшли в Києві такий Будинок мод з продавцями-поетами? — спитають нас читачі. — Адреса?

— Адреса? Будь ласка. Київ, Хрещатик, 27 або площа Калініна, 4.

— Дурниці! — знижують плечима читачі. — Ми там не раз були, але нічого подібного не бачили...

— Дивно! А ми бачили. Правда, не в натурі, а на папері. У наказі за № 132/92 від 25 березня 1957 р. міністра торгівлі УРСР т. Сахновського і колишнього міністра легкої промисловості УРСР т. Костенка. Це був день народження на Україні дев'яти Будинків мод, в тому числі двох у Києві.

«У Будинках мод, — було ясно написано в наказі, — забезпечити зразковий показ товарів та обслуговування покупців, організувати консультації, лекції, бесіди, а також показ та продаж журналів мод, проспектів тощо. У Будинках мод організувати продаж супутніх товарів (головні убори, сумки, рукавиці, кашне), що відповідають фасонам та модам одягу».

Будинкам мод за цим наказом було надано широкі права, зокрема право замовляти для себе нові фасони одягу. До них прикріпили найкращі швейні фабрики республіки. Коротше кажучи, все нове в одязі повинно було приходити до споживача через Будинки мод.

Усе це написано пером. А написаного пером, як відомо, не витягнеш і волом. У Міністерстві торгівлі і в управліннях легкої промисловості раднаргоспів два роки тягли та так до діла і не довели отой поетичний міністерський наказ.

Насправді ж асортимент одягу (особливо чоловічого) та обслуговування в Будинках мод нічим не відрізняються від асортименту та обслуговування у звичайних магазинах «Текстильшвейторгу». І тут і там роками бачиш одні і ті ж застарілі моделі костюмів, пошиті з малопривабливих матеріалів, без уваги на вік людини, на її ріст, на її смак. І тут і там часто чуєш остогидлу відповідь: «На вас підібрати нічого не можемо... Загляньте через тиждень...»

Таким є Будинок мод не на папері, а на ділі. Що й казати — некрасива мода!

ФІГУРИ ІДЕАЛЬНІ І РЕАЛЬНІ

Є в Києві ще один Будинок. Але вже не мод, а моделей. Тут народжуються оті різноманітні моделі красивого одягу, якого, на жаль, не знаходиш у Будинках мод. Створюють їх висококваліфіковані художники-модельєри, закройщики і першокласні кравці. І шиють ті зразки з матеріалу, який усіма своїми показниками підходить виключно до даного фасону. І приміряють пошите не на яку-небудь звичайну, а на ідеальну фігуру спеціально підібраного демонстратора. Костюм той показують на виставках, високим гостям і делегаціям.

Високі гості аплодують, художні ради схвалюють, а споживач чомусь тих моделей у магазинах не знаходить. Чому?

Та тому, що від моделі до масового пошиву, як від землі до неба, хоч у наш час відстань до неба уже можна подолати хорошою ракетою набагато швидше, ніж відстань од Будинку моделей до найближчої швейної фабрики... Пошита із спеціального матеріалу на ідеальну фігуру демонстратора модель так і залишається моделлю. Перенесена на фабрику, втілена в іншому матеріалі і пущена на потік, вона стає так схожою на свою модель, як свита на жупана...

Наша промисловість створила найскладніші конструкції машин та апаратів, а от такої, здавалось би, не дуже складної, як, скажімо, конструкції чоловічого костюма Будинок моделей так досі і не створив. І не лише конструкції, а навіть інструкції, як за це діло братися!

Директор київського Будинку моделей т. Хорошко каже, що у модельєрів немає ще грунтовної теоретичної бази, ну хоч би антропологічних обмірів населення... Але нам здається, що справа не стільки у відсутності хорошої теорії, скільки у наявності незадовільної практики роботи Будинку моделей.

Є ж така конструкція, скажімо, у наших друзів — чеських швейників. Їхні костюми і теоретично і практично чудово сидять на наших споживачах, хоч чехи, як відомо, антропологічних обмірів нашого населення не провадили. А от їхні піджаки добре облягають фігури старого і малого, рукави не беруться гармошкою і комір не насувається на голову.

Керівники Будинку моделей можуть образитися. Ми, мовляв, за свої виставочні моделі одержали бронзові і навіть срібні медалі!

А ми не заперечуємо заслуг Будинку моделей! Ви й справді продемонстрували свої неабиякі можливості. Медалі — це дуже добре! Але медаль має свій зворотний бік...

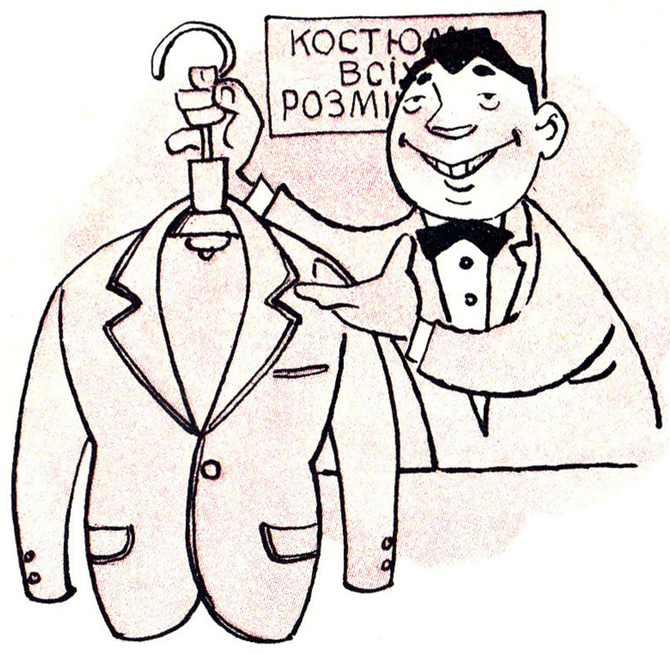

Київський трест швейної промисловості медалей за свою роботу ще не одержував. Але керуючий трестом т. Гаєвський не без підстав може похвалитися, що швейна промисловість столиці виробничий план не тільки виконує, а й перевиконує. Згодні: плани перевиконує. Продукцію торгівля бере. Продає... Але що продає?

Це не казка і не фантазія, що таке, наприклад, солідне швейне підприємство, як фабрика ім. Горького, яка шиє чоловічі костюми, у 1956 р. пошила їх з матеріалів високої якості на 22 мільйони карбованців, а в 1958 році лише на 8 мільйонів. Чому? А тому, що з ними багато клопоту: і про матеріал подбай, і на обробку кожного костюма висококваліфікованого майстра постав. А звичайний костюм пустив на потік, він (потік) і винесе всю продукцію валом... Щождо асортименту..

Із замовлених на І квартал 3.200 костюмів нових моделей фабрика пошила лише 1.093. А замість 4400 костюмів, так званої, перехідної (читай — старої!) моделі пошила—6.355! Утопили, як бачите, на фабриці в потоці стару свою славу, а нової так і не зажили!

У директора фабрики ім. Горького Олександри Григорівни Сачкової зразу і відповідь на це знайдеться: «Нові моделі потребують відповідних матеріалів. А ми одержуємо їх дуже мало».

А хто ж вам не дає — одержуйте їх більше. Натискуйте на трест швейної промисловості, на раднаргосп, зв'язуйтеся безпосередньо з фабриками-поставщиками, як це, скажімо, робить київська фабрика жіночого та дитячого одягу «Україна». Навчіться у неї одержувати від поставщиків різноманітні матеріали. Тільки не вчіться так псувати матеріали, як псують там. Фабрика «Україна» заплатила в 1958 р. за випуск браку понад 130.000 карбованців штрафу.

ГУЛЯЙ, ДУША, БЕЗ КУНТУША...

Відомо, що кожне солідне підприємство має власне конструкторське бюро. А от, як не дивно, наші швейні фабрики їх не мають. Де ж тут причина? Одна фабрика скаже: тісно — розвернутися ніде. Друга — штати не дозволяють. Третя — спеціалістів невистачає. Усі ці причини добре відомі і трестові, і раднаргоспові, і Держпланові, але з якої причини «віз і нині там» — невідомо. Може, тому, що всі вищезгадані високоавторитетні організації ще мало думають про те, щоб порадувати наших людей прекрасно пошитим одягом.

До речі, директори магазинів готового одягу мають рацію, коли кажуть, що добре було б, якби провідні швейні фабрики складали іспити на хорошу продукцію у власному фабричному магазині. Тоді б там добре знали, що треба шити, як треба шити і на кого.

На Україні на торговельних оптових базах і в магазинах осіло різного неходового одягу на 37 з лишком мільйонів карбованців. З них лише у Києві лежить його, перев'язаного мотузками, вкритого порохом, на 3 мільйони карбованців. Фабрикам, видно, байдуже, і Міністерству торгівлі теж. Бо коли б торговельні організації не брали у фабрик неходових товарів, то фабрики їх не випускали б.

Серед затоварених мільйонів чималий процент становить одяг неходових, малих розмірів. Коли дивишся на ці пальта і костюми, то тільки дивом дивуєшся: невже у нас так здрібнів народ? Невже перевелися нащадки славних богатирів-запорожців?

Наші сумніви розвіює так звана «шкала ростів». Для швейної промисловості живі, реальні споживачі не існують. Існує лише «шкала», в якій кожному ростові відповідають директивні проценти виробництва. Але чомусь проценти ті припадають більше на малий ріст. І якщо кількість живих споживачів перевищує цей процент, то гуляй, душа, без кунтуша! — залишайся без пальта або без костюма. А душа кричить, добивається свого...

І треба сказати, що крик душі дійшов-таки до відділу легкої промисловості Держплану УРСР (начальник відділу — колишній міністр легкої промисловості республіки т. Костенко). На швейні фабрики прийшла директива: прийняти на II квартал від торговельних організацій замовлення в «порядку підсортировки» на одяг потрібних розмірів.

Розумна директива, але чому лише на II квартал? Невже в III чи в IV кварталах споживач пристосується до горезвісної «шкали»?

Але й ту куцу директиву Держплану (на один лише квартал!) швейні трести багатьох раднаргоспів зустріли мало не в штики. Застрочили пера, заклацали машинки.

— Не зловживайте директивою! Вам не пощастить ліквідувати «шкалу». Не вийде! — атакують швейники.

— А ви не ховайтеся за «шкалу»! Давайте виконувати директиву! — контратакують торговельні організації.

Читач скаже: у фейлетоні зачепили і Будинки мод, і Будинок моделей, і швейну промисловість, і раднаргоспи, і Міністерство торгівлі, і навіть Держплан не обминули. Хто ж із них, кінець кінцем, може розв'язати проблему випуску і продажу доброякісного одягу?

Усі разом. Коли сядуть за один стіл і по-діловому, без зайвої писанини подумають: яке-то в них благородне покликання прикрашати життя народу хорошим, красивим, привабливим одягом.

А коли вони так подумають, то проблему розв'яжуть. Не така вона вже й складна, як декому здається.

Ол. ГРОМОВ,
І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

СПІЛКА НЕДОБИТИХ

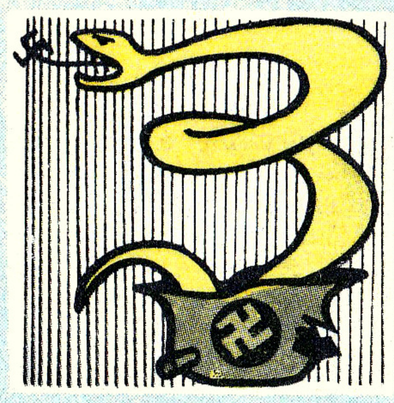

ІБРАЛИСЯ всі фундатори нової рятівної організації. Був тут особистий референт боннського військового міністра Штрауса, його, як кажуть, права рука — старий гітлерівський вояка Загнер, а поруч возсідав боннський суддя фон Лекс, славний тим, що заборонив комуністичну партію Західної Німеччини. Сиділи тут і колишній великий прусський поміщик граф Хенкель фон Доннерсмарк, і президент спілки західнонімецьких підприємців Паульзен, і фашистський професор фон дер Гейдте, який недавно проголосив атомну бомбу найбільшим божим даром... Поважна кумпанія з нетерпінням чекала прибуття почесних гостей.

Та ось відчинилися двері і в залі з'явилася гладка фігура самого Поля Анрі Спаака. Щоб не було сумнівів, про якого Спаака йдеться, скажемо відразу, що то був бельгійський архіправий соціаліст Поль Анрі Спаак. Той самий, що, коли в 1940 році гітлерівці загарбали його країну, негайно ж запропонував свої послуги фашистським окупантам, а через п'ятнадцять років, за рекомендацією з самого Вашінгтона, обійняв посаду генерального секретаря НАТО.

Високого гостя супроводжували Франц Йозеф Штраус разом з генеральним інспектором бундесверу, гітлерівським військовим злочинцем Хойзінгером. Газетні кореспонденти та фоторепортери, що мали увічнити цей момент, запевняли потім, що Спаак увійшов до залу з посмішкою на обличчі, і потім весь час посміхався. Чи то він так чудово почував себе в оточенні боннських реваншистів, чи то йому так сподобалися збори, але ж посмішка не сходила з його уст.

Учасники зборів бучно привітали високих гостей. Хотіли навіть за старою звичкою вигукнути «хайль!», та вчасно стрималися.

Посідали всі на свої місця та й заходилися до діла. А діло було неабияке, бо ж згадане збіговисько зібралося тут, щоб урочисто заснувати новий боннський «ферейн», а по-нашому — спілку з такою собі скромною назвою «Рятуйте свободу».

Кажете, щось не те? Та ні, саме так нарекли нову спілку, та ще дві літери додали «е. V.», що за номенклатурою німецьких скорочень означає, що спілку зареєстровано у відповідних офіціальних інстанціях. Отже, не якесь там самозване збіговисько, а зареєстрована за всіма правилами боннської юриспруденції спілка, занесена у грубі книги магістрату міста Кельна, яке віднині ставало місцем перебування нового ферейну.

А при чому тут, спитаєте ви, Поль Анрі Спаак? Як при чому? Та він був тут, можна сказати, головною фігурою. НАТОвський генеральний секретар взявся бути покровителем нового ферейну боннських реваншистів.

Учасники зборів аж тремтіли від нестерпного бажання негайно кинутися рятувати свободу. Та й не просто собі кинутися в будь-якому напрямі. Ні, кельнські рятувальники з усіх чотирьох географічних напрямків цікавляться лише одним — східним. Саме туди рвуться вони, щоб «рятувати свободу». Так і тягне їх у цей бік...

Особливу войовничість виявив граф фон Доннерсмарк. Як гукнув на зборах:

— Понесемо свободу на схід!..

Ледве втримали графа.

А у графа на сході було колись щось з тридцять тисяч гектарів родючої землі. На тій землі тепер збирають врожаї німецькі та польські селяни. Граф аж верещить, закликаючи «звільнити від комунізму» отих селян, а сам спить і бачить, як звільняє їх від землі...

Представник монополій Паульзен також закликав негайно вирушити в похід проти комунізму й пообіцяв новому ферейну чималі гроші — «на святу справу». Проливав гіркі сльози над свободою, яку треба негайно рятувати (на сході, звичайно!), а сам, напевно, згадував заводи та фабрики німецьких монополістів, ті, що залишилися на схід від Ельби.

І так усі нові «рятівники свободи». Верещали про свободу, а думали про свої заводи й маєтки. Згадували своє добро, а своїх попередників, які вже колись на чолі з Гітлером вирушали в похід проти комунізму, згадати не хотіли. Не хочуть згадувати їх ані граф фон Доннерсмарк, ані суддя фон Лекс. Поль Анрі Спаак, до чого, кажуть, мудра голова, також пам'ять втратив. Узявся бути покровителем нових хрестоносців. На свою голову взявся!

Я. ВАЛАХ.

Мал. Л. КАПЛАНА

Легковажний півень.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ДЕЩО ПРО ІСТОРИЧНУ ОСВІТУ

У західнонімецьких містах з'явилися в продажу нові довгограючі пластинки. Аж сорок хвилин крутяться. Думаєте, опери на них записані чи там якісь симфонії? Еге! Поставиш таку пластинку і почуєш гавкання самого колишнього фюрера — Гітлер промову виголошує. За фюрером починає промовляти Геббельс, за ним — Герінг. Нові пластинки дуже дешеві, купиш за марку і маєш цілий фашистський мітинг.

Може, хто гадає, що продають оті пластинки потай, так би мовити, з-під поли, щоб власті не дізналися. Нічого подібного! На пластинках стоїть відоме клеймо: «Made in USA», тобто «Зроблено в Сполучених Штатах», та ще й місцева, боннська печатка: «Дозволено». Продавай собі вільно, скільки хочеш!

Кажуть, що нові пластинки користуються великим успіхом серед членів різних там «Солдатських спілок», «Співдружностей військ СС» та інших збіговиськ гітлерівських недобитків. Зберуться вони і слухають оті пластинки. І після кожної промови своїх мертвих фюрерів та підфюрерів голосно (бо ж дозволено!) верещать «Хох!».

Є на пластинках і музична частина — гітлерівські пісні — слухай та підспівуй. Ну, чисто, як колись, у гітлерівські часи!

Покупці цих нових пластинок навіть не здогадуються, що вони купують не просто собі фашистські теревені, а «Документи історії». Саме так назвали свою продукцію американські культуртрегери, що так дбайливо піклуються про «історичну» освіту боннських реваншистів. Та навчання це якесь однобічне. Про те, як фашисти колись вигукували «Хайль!», нагадують, а про те, як верещали «Гітлер капут!», забувають нагадати. Фюрерові промови розповсюджують, а про те, до чого ці промови довели, — жодного словечка...

Погано навчають історії у боннській державі!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ПОРАДА П'ЯНИЦЯМ

Якщо ти не можеш утриматися, щоб не пити горілки, то чому б тобі не створити власного шинку вдома?

Ти будеш там єдиним відвідувачем і тобі навіть не треба буде відпрошуватись у дружини. Досить буде дати їй вісімсот злотих на десять літрів горілки.

Знай, що в цих десяти літрах горілки — рівно двісті сорок чарок. Отож купуй горілку лише в своєї жінки й плати їй щоразу по десять злотих за чарку. Через дванадцять днів, коли запас скінчиться, твоя жінка матиме дві тисячі чотириста злотих, з яких одну тисячу шістсот внесе в ощадну касу, а за вісімсот злотих купить ще десять літрів горілки.

Отож, якщо ти проживеш десять років, купуючи горілку тільки в своєї жінки і одного дня раптом помреш, то в твоєї вдови залишиться в ощадній касі аж п'ятсот шістдесят шість тисяч злотих!

Це — сума, яка дасть їй змогу виховати дітей, збудувати невеличкий будиночок, одружитися з пристойною людиною і забути, що колись вона знала такого п'яницю, як ти.

(«Пшекруй», м. Варшава).

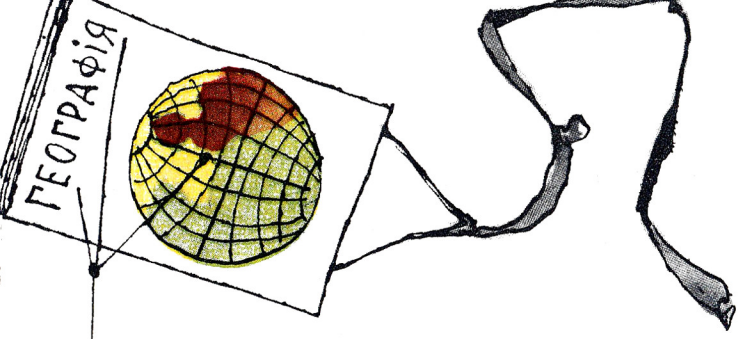

ЗАТЯЖНІ ДЕБАТИ

Як пташки весни, чекали осені працівники Київського відділення Українського державного проектного інституту «Важпромелектропроект». Та і як же її не чекати, коли в третьому кварталі 1958 року т. Хворостовський (це той, що керує будівельно-монтажним трестом № 1 Київського раднаргоспу) обіцяв здати новенький, як лялечка, житловий будинок.

Проектанти щодня поглядали на календар, потихеньку-помаленьку речі свої складали та все їздили на Понтонний провулок подивитися, чи скоро...

Не до осені, а до нового року Хворостовський з горем пополам виконав роботи, висловлюючись точною мовою цифр, на 90 процентів. Скільки лишилося виконувати, може вирахувати навіть першокласник. Десять процентів — це не дев'яносто і виконати їх, напевно, можна швидко...

Та не так швидко діло робиться, як про нього мовиться. Хворостовський поселив у недобудованому будинку своє будівельно-монтажне управління № 15 (керує ним т. Вайсер) і скомандував — шабаш!

— Коли ж вселятися? — питають проектанти.

— Як закінчимо! — відповідає Хворостовський.

— То нате гроші! Тільки швидше кінчайте!

Але Хворостовський не поспішає...

А чого поспішати? Закінчиш будівництво — то вибирайся з новенького затишного приміщення. Бо воно ж тоді чуже буде, а з чужого воза хоч посеред калюжі злазь...

Та ще подейкують, що у Київському раднаргоспі та в Міністерстві будівництва давненько вже дебатують питання про те, який процент житлоплощі повинні дати раднаргоспівцям будівельники. Дебатують та сваряться, а робота, як мовиться, ні но, ні тпру...

Хворостовський з раднаргоспівцями свариться, а у працівників проектного інституту «Важпромелектропроект» чуби тріщать.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ШИТА КОВБАСА

Районна газета «Шлях Жовтня» (м. Шепетівка, Хмельницької області) вмістила статтю, в якій розповіла, що в ковбасному цеху артілі ім. Островського панує антисанітарія. Посуд і тара під м'ясопродуктами там брудні, підлогу рідко коли миють, спецодяг у робітників рваний.

І ось голова артілі т. Блазій прореагував на критику. Він надіслав редакції райгазети листа такого змісту:

«Стаття була обговорена на поширеному засіданні правління артілі, де були присутні всі бригадири цехів. Факти підтвердились. Бригадира шевської філії т. Кесельмана за халатне відношення до своїх обов'язків попереджено. Правлінням вжиті заходи щодо придбання колодок і іншого шевського інструмента».

Досить уже начиняти ті ковбаси! Блазій буде натягувати їх на шевські колодки. Та, чого доброго, почне ще й підошви до них прибивати!

Петя запустив географію.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Б а б а-я г а: — От лихо, ніде мітли не купиш...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

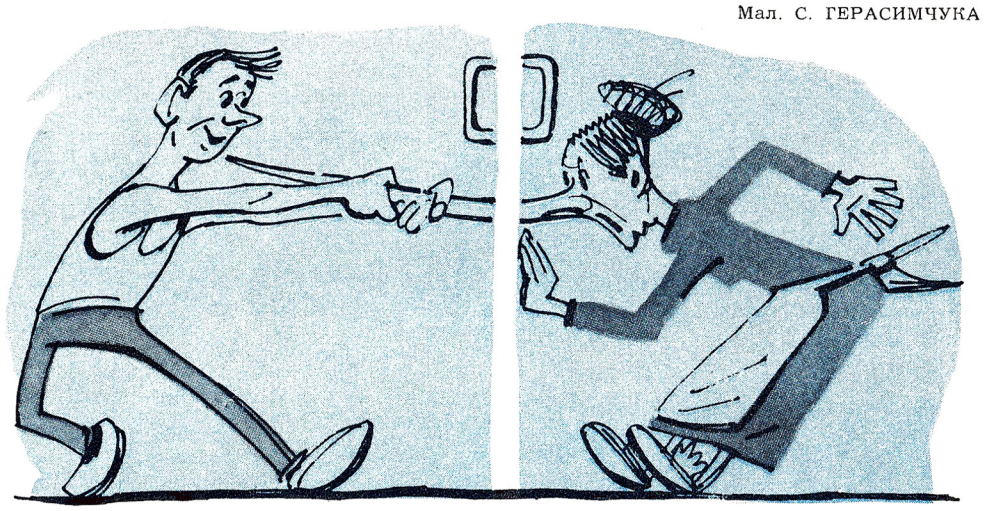

До чужого проса не сунь свого носа.

МАКУХА ПІД ЛАВКОЮ

Що люди роблять, коли їм потрібна макуха?

Оптимісти, звичайно, скажуть, що треба їхати до найближчого олійного заводу і купити її.

Таким простим способом вирішив придбати макуху для годівлі худоби колгосп ім. Леніна, Сиваського району, Херсонської області.

Звернулися колгоспники до дирекції Мелітопольського олійного заводу... Тут і почалось!

Дирекція заводу не змогла самостійно вирішити цього питання і порадила колгоспові добитися дозволу на продаж макухи в Херсонському раднаргоспі.

Мовляв, Херсонський раднаргосп і наш Запорізький — сусіди, якось вже вони домовляться по-сусідськи.

Пішла депеша з колгоспу в Херсон. Так, мовляв, і так, допоможіть макухи купити. Раднаргосп передав депешу своїй конторі «Легкохарчопостачзбуту», і звідтіля одержали колгоспники відповідь за підписом керуючого конторою М. А. Чудновського.

Поки конверта розпечатували, зітхали з полегшенням: добре зв'язок працює — і двох тижнів не минуло, а макушна проблема вже вирішена. А як конверта розпечатали та листа прочитали, знову зітхнули, тільки вже без полегшення. Бо радив т. Чудновський звернутися в макушному питанні до Херсонського обласного управління сільського господарства. Тут події вже так повинні розгортатися: оскільки колгосп ім. Леніна на території Херсонської області, а Мелітополь — на території Запорізької області, то... дивись вище.

Словом, доки процвітатимуть бюрократичні відписки, цвісти макусі під лавкою у Мелітополі і не бачити її колгоспній худобі.

Маленькі БАЄЧКИ

ДИВИНА

Зав птахофермою призначена Лисиця.
Усі дивуються:
«Куди зникає птиця?»

САМОВПЕВНЕНИЙ ПІВЕНЬ

Хвалився Півень:
«В мене — ремесло!
Коли б не проспівав—і сонце б не зійшло!»

ПОГРІВ РУКИ

В морозну ніч закрався злодій до крамниці.
Аж гульк: на нього вже наведена рушниця.
«То що отут ти робиш, лиходію?..»
А він не розгубився:
«Руки грію...»

О. ЩЕГЛОВИТОВ.

м. Харків.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

З ФАСАДУ І ЗЗАДУ

Вже кілька років київський ресторан «Динамо» стоїть у риштованнях. Незважаючи на численні нагадування директорові тресту показових ресторанів т. Молодченку І. Ф., ремонт до цього часу не провадиться.

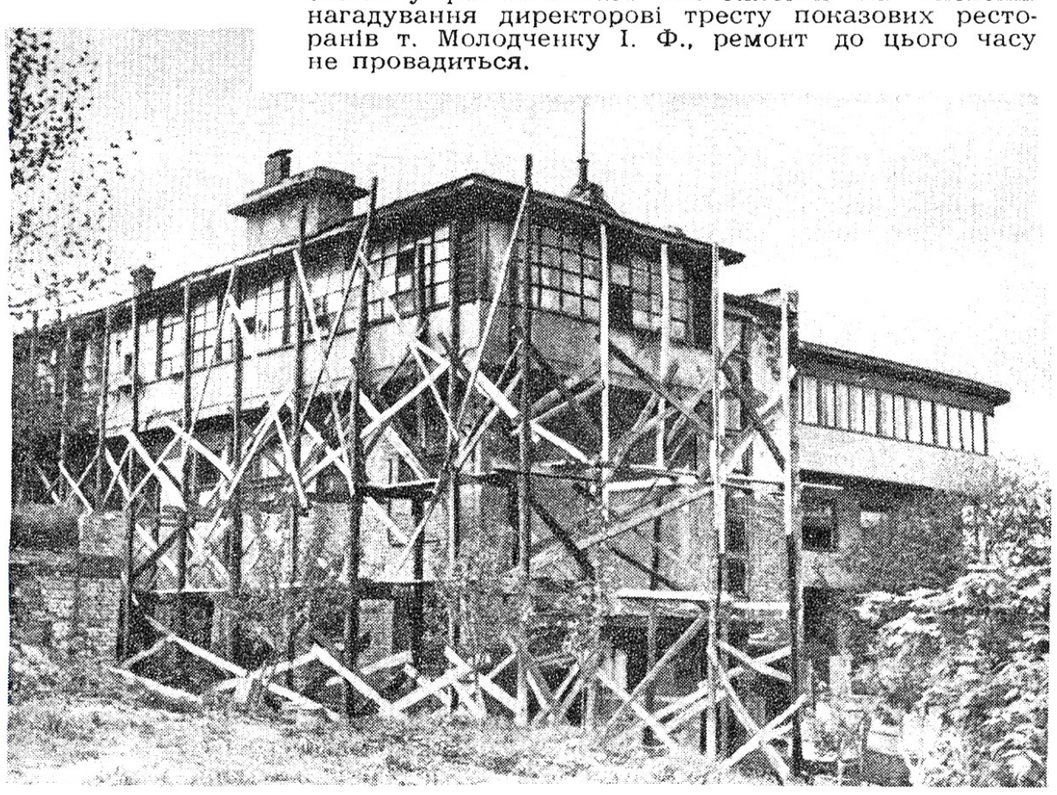

Як поглянути з фасаду,
Все в порядку — стіни, дах.
А зайти та глянуть ззаду —
Просто жах.
Від часу зробились чорні
На риштованні дошки,
І пустили в землю корні
Дерев'яні стояки.
Мабуть, треба розпочате
Вже доводить до кінця —
Ресторану ж такі шати
Ну, ніяк не до лиця.

Он де собака зарита!

Керівники тресту «Дніпроважбуд» можуть кого завгодно ошелешити цифрами.

— Минулого року, — патетично вигукують вони, — ми одержали 8.520.000 карбованців прибутку! Це становить близько 10 процентів вартості виконаних нами робіт.

Виходить, що на будівельних об'єктах поспіль перевиконуються норми виробітку, навально впроваджується раціоналізація та індустріальні методи будівництва.

Ні! Про це в тресті не почуєш. Там повчально говорять:

— Це наслідки високоорганізованої роботи наших управлінь і дільниць.

А от про завищені розцінки на будівництвах вони нічого не кажуть. Скромність не дозволяє. Скромність іде від того, що завищені розцінки породжують невиправдані прибутки, які й дають бідолахам премії. Саме тут зарита собака.

У Дніпропетровському раднаргоспі знають про цю високоорганізовану хитрість, але мовчать. А людям кажуть, що в системі є передовий трест.

Хоч і липовий, а проте-таки є!

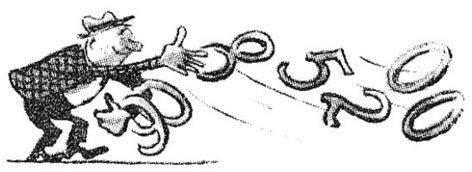

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Читачі написали нам листа про те, що директор В.-Жовтневого відгодівельного пункту Кудрявцев С. В. зловживає своїм службовим становищем.

При перевірці факти ствердились. Бюро Сумського обкому КП України оголосило Кудрявцеву С. В. сувору догану. З роботи його знято.

★ Про те, що головний бухгалтер Дунаєвецької автотранспортної контори Баралюк К. І. не відповідає своєму призначенню, писалося в листі, що надійшов на адресу редакції.

Заступник міністра автотранспорту та шосейних шляхів УРСР т. С. Чернишов повідомив редакцію, що після перевірки листа міністерство дало вказівку керуючому Хмельницьким облавтотрестом т. Клименкові П. Н. зняти Баралюка з роботи.

★ Редакція одержала листа про те, що директор Володимир-Волинського лісгоспу (Волинська область) Гусєв зловживає службовим становищем, не контролює видачу лісоматеріалу працівникам лісгоспу.

Після перевірки наведених у листі фактів Гусєва з роботи знято.

★Голова правління артілі ім. Леніна (Дрогобицький район) Хроленко пиячив, грубо поводився з колгоспниками. Про це колгоспники написали до редакції.

Як повідомив секретар Дрогобицького обкому КП України т. В. Куценко, наведені в листі факти ствердились. Загальні збори колгоспників зняли Хроленка з роботи голови правління артілі.

★ Члени колгоспу «40-річчя Жовтня» надіслали до редакції листа, в якому критикували роботу та поведінку бригадира першої рільничої бригади Богути.

Секретар Ровенського обкому КП України В. Грибовський повідомив редакцію, що рішенням Демидівського райкому партії України за пияцтво і грубе ставлення до колгоспників Богуту переведено з членів КПРС в кандидати строком на 1 рік. Бюро суворо попередило Богуту, що його буде виключено з лав КПРС, якщо він не змінить своєї поведінки.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Сосницька пекарня (Чернігівщина) випікає недоброякісний хліб. У хлібі часто трапляються сторонні речі.

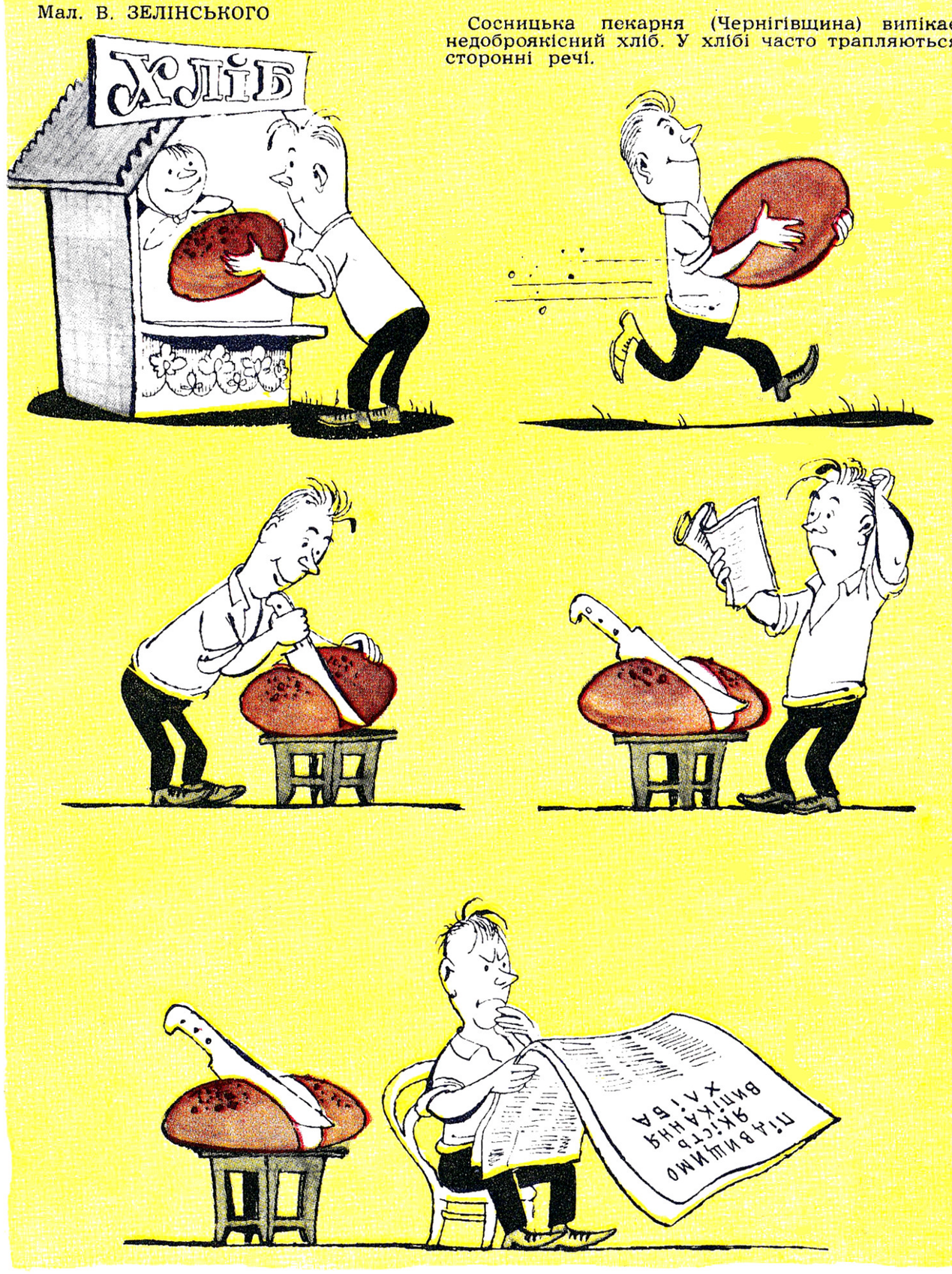

Без слів.

Мал. В. ЛІСТРОВОГО (Харків)

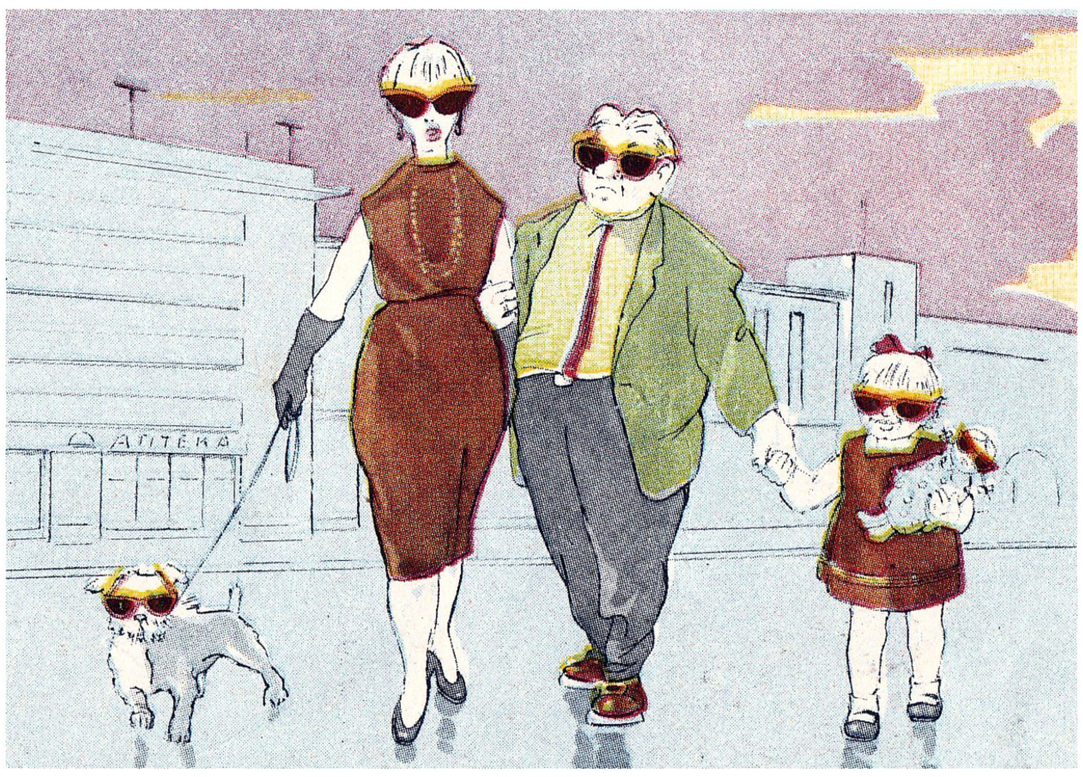

Засліплені модою.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), **О. КОЗЮРЕНКО**, **О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11(406) (на украинском языке). Підписано до друку 22. V. 1959 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07517. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 2679. Тираж 225 000 прим.

Мал. БЕ-ША

ЯЗИК АМЕРИКАНСЬКИХ ГЕНЕРАЛІВ